

Målet måtte under disse forudsætninger være at sikre en stigende beskæftigelse og opnå en forbedring af betalingsbalancen. Man måtte udnytte den konkurrencemæssige fordel, som kronedevalueringen havde medført, og tilrettelægge foranstaltningerne på en sådan måde, at de tab, den britiske devaluering havde medført, blev fordelt på en socialt rimelig måde.

Ud fra disse forudsætninger havde socialdemokratiet tilsluttet sig de af regeringen foreslåede foranstaltninger. Denne politik havde fundet tilslutning hos det altovervejende flertal af lønmodtagerne under den udtrykkelige forudsætning, at indgrebet over for dyrtidsreguleringen fulgtes op af foranstaltninger, der skabte ligestilling mellem lønmodtagere og ikke-lønmodtagere.

Som mulige alternativer til regeringens politik nævnte Per Hækkerup, at man kunne lade stå til. Så ville der komme løn- og prisstigninger, der udlignede hinanden, men skadede konkurrenceevnen. Man kunne søge betalingsbalanceproblemerne klaret ad finansiel vej, enten gennem nedskæring af statens udgifter, hvilket ville sætte en væsentlig del af den samfundsmæssige udbygning i stå, gennem kraftigt øget beskatning eller gennem en kombination af udgiftsbegrænsning og skatteforøgelse, hvilket formentlig ville have samme negative virkning på produktion og beskæftigelse som de andre alternativer. Endelig kunne man føre en strammere kreditpolitik, hvilket ville betyde umiddelbar nedskæring af investeringer, produktion og beskæftigelse.

Hvilken anden sagligt holdbar politik havde oppositionen? Hvis man valgte at vælte regeringens politik ved afstemning i folketinget, måtte det betyde, at saglige hensyn tilsidesattes, for at man kunne opnå partipolitiske formål.

Henry Christensen (V) var af den opfattelse, at en indsats for at forbedre det danske konkurrenceniveau ville have været så meget desto mere påkrævet, hvis Danmark ikke havde devalueret. Devalueringen skulle isoleret betragtet have øget vor konkurrenceevne. I øvrigt var Danmarks økonomi også bortset fra den britiske devaluering i en så dårlig forfatning, at en omfattende økonomisk sanering var nødvendig. På tredje år havde Danmark kæmpeunderskud på sin betalingsbalance. Også inden 18. november lå vi i spidsen med inflation og omkostningsforøgelser, og uanset stærke bestræbelser på at bringe renteniveauet ned var renten stadig rekordagtig høj. Det, man nu stod over for, var følgerne af den økonomiske politik, der var ført.

Den dyrtidsportion, som regeringsforslaget handlede om, var ikke en følge af devalueringen, men af den i forvejen eksisterende inflatoriske udvikling. *Henry Christensen* ville imidlertid anerkende den gryende erkendelse af, at det måske ikke ubetinget var en fordel, at Danmark i modsætning til alle andre lande fastholdt en automatisk dyrtidsregulering, der fungerede, uanset om udsvinget i pristallet